

Infolist farnosti Priechod

26. apríl 2020 – 3. Veľkonočná nedeľa

Milí veriaci,

žiaľ ani najbližší týždeň sa ešte nebudeme môcť stretávať pri spoločnom slávení liturgie a preto aj najbližšiu, tretiu Veľkonočnú nedeľu Vás pozývam dopoludnia sledovať prenosy sv. omši vo svojich domovoch iba cez prenosy z televízie, rádia či na internete. Po skončení nedeľnej sv. omše, ktorá bude slávená súkromne v našom chráme s úmyslom za všetkých živých i mŕtvych z našej farnosti, opäť prejdeme dedinou v čase medzi 9:30 až 12:30. Kto chce a môže **prijat' Eucharistiu** (bol na svätej spovedi niekedy v pôstnom období a nemá vedomie ťažkého hriechu), tak Vás prosím, aby ste vyšli k bráničke svojho domu a na dvore (prípadne aj cez okno) Vám podám sväté prijímanie. Ak nemôžete prijať Eucharistiu, aj tak môžete vyjsť von a dostanete Eucharistické požehnanie. Orientačný čas sv. prijímania resp. Eucharistického požehnania: Bytovka 9:30 hod., Priečna 9:45 hod, Hlavná po Jednotu: 10:00, Doliny 10:15 – 10:55, Hlavná od Jednoty po kaplnku sv. Michala 11:00 – 11:30, Cintorínska – Pukanec 11:30 - 12:00; Banánka 12:00 – 12:30 hod.

- Možnosť prijať **sviatosť zmierenia** je kedykoľvek na farskej záhrade, alebo u Vás na dvore. Prosbu o svätú spoveď prosím ohlásiť dopredu telefonicky, aby sme predišli zhromažďovaniu osôb a prosím rešpektovať pokyny hlavného hygienika ktoré nájdete na nástenke kostola, alebo na internete (TKKBS z 8.4.2020).
- **V týždni máme prvý piatok mesiaca.** Chorých po domoch v Priechode navštívim vo zvyčajnom čase: štvrtok a piatok, pričom zostaneme iba na dvore Vášho domu.
- **V piatok je liturgická spomienka sv. Jozefa robotníka a na Balážoch je slávnosť titulu chrámu.** Keďže sláviť sviatok nie je možné sláviť verejne, po skončení súkromnej sv. omše opäť prejdeme v piatok medzi 16:00 – 18:00 Balážami a môžete prijať sviatosť zmierenia, alebo sv. prijímanie na dvore Vašich príbytkov.
- **Dnešnou nedeľou začína týždeň modlitieb za duchovné povolania.** Veriaci ktorí si v tomto týždni vykonajú osobitné pobožnosti na tento úmysel, môžu za obvyklých podmienok získať úplné odpustky. Každý jeden z nás sme povolaní k slobodnému sebadarovaniu sa z lásky. Preto aj povolania nemôžeme chápať len ako vyprosenie *nových seminaristov*, ale aj *svojej odpovede na dar Lásky*. Viac o tomto tajomstve, hovorí evanjelium dnešnej nedele, kt. výklad nájdete na nasledujúcich str. infolistu.
- **eRko vytvára každodenné aktivity pre rodiny s deťmi**, ktoré sú kvôli Covid kríze izolované doma. Aby sa deti vo voľnom čase neuchyľovali len ku konzumu digitálnych aktivít, sú tu námety, ktoré nesú pečať eRkárskej radosti. Pestrú ponuku liturgických námetov, tvorivých hier a pod., nájdete na www.erko.sk/minidigidoma. Zadarmo na stiahnutie je aj časopis [Rebrik](http://rebrik.sk/stiahnite-si-rebrik/) <https://rebrik.sk/stiahnite-si-rebrik/> . Na [FB MINIdigi DOMA](#) uverejňuje okrem námetu aj tip na zmysluplné využitie digitálnych podnetov či ozvláštnenie dňa.

- Prosím a povzbudzujem: **modlite sa, čítajte Sväté písmo doma súkromne a spoločne v rodinách** a sledujte sv. omše, adoráciu či ruženec, v televízii alebo v rádiu či na internete. Ďakujeme za dar slobody vyznávania našej viery, aj keď sa dnes nedá sláviť spoločne a verejne. Prosím krstných rodičov o pomoc rodičom ich krstných detí v súčasnej dobe. Rodiny s deťmi povzbudzujem k sláveniu „*Liturgie domácej cirkvi*“, ktoré nájdete na webe: www.zastolom.sk alebo www.rodinabb.sk. Ďakujem rodičom i zaslané práce z domáceho „vyučovania“ náboženstva ich detí ☺!

Božie slovo v boji proti strachu

Od prvých správ o koronavíruse na Slovensku prebehol už viac ako mesiac. Prvý týždeň som neustále sledovala informácie v správach, každé nové opatrenie. Tiež som chcela byť informovaná, zaujímala ma každá nová správa o víruse, vývoji v našej krajine a vo svete. Ale pri čítaní týchto správ sa mi vždy stiahol žalúdok a cítila som, ako ma okamžite naplňa strach a srdce začína búchať rýchlejšie.

Nebojme sa

Dotklo sa ma Božie slovo, na ktoré som natrafila pri čítaní žalmu 112, 7-8 „... *nebude sa báť zlej zvesti. Jeho srdce je pevné, dôveruje v Pána, nebojí sa.*“

Boh nám mnohokrát na mnohých miestach v Písme hovorí „nebojte sa“. Niekde som počula, že výzva byť bez strachu sa v Biblii nachádza 365x – na každý deň v roku. Či je toto presné číslo, neviem, ale isté je, že Boh nás nesmierne veľa krát uistuje o Jeho pomoci, ochrane, blízkosti, záchrane.

Čítať Božie slovo viac ako správy

A tak som si dala záväzok. Za každú minútu strávenú sledovaním správ o víruse (lebo chcem vedieť, čo sa deje), strávim tri minúty s Božím slovom. A začalo to fungovať. Čím viac zväčšujem pomer Božie slovo versus správy, tým sa efekt zväčšuje. Moje srdce je pokojnejšie, opäť viac dôverujem.

Božími prisľúbeniami sa dá kŕmiť naozaj veľa dní, keďže veršov, ktorými nás chce aj v tieto dni upokojiť a uistiť o Jeho prítomnosti, ochrane a vypočutí, je, ako sme vraveli, naozaj mnoho.

Hovoriť Božie slovo nahlas

Čím máme naplnené srdce, to sa nám najčastejšie dostane na jazyk, veď „z plnosti srdcia, hovoria ústa“ (Lk 6, 45). O čom najviac rozmyšľáme, o tom najviac rozprávame. Ale funguje to aj naopak.

Ak naše ústa začnú viac hovoriť Božie pravdy a prehlasovať Jeho uistenia nad nami, naše srdce sa začne plniť pokojom. A tak skúsime popri rozprávaní o aktuálnej situácii a dodržiavaní ochranných opatrení, hovoriť a prehlasovať nahlas Božie prisľúbenia. Verše, ktoré sa nás obzvlášť dotýkajú, si môžeme denne nahlas čítať viackrát, prípadne ich nalepiť niekde v domácnosti, aby nám na ne oko padlo častejšie.

Žalm 91

Určite ste v posledné dni počuli Žalm 91. Slová tohto verša sú mocné, upokojujúce, dodávajúce nádej. Teda určené pre nás práve v tejto pohnutej chvíli. Keď im veríme, naše srdce môže ostať pokojné. A tak sme ho doma začali častejšie čítať. Naše deti ešte nečítajú dlhé texty, a tak sme ho pre nich zobrazkovali, aby si ho vedeli „prečítať“ po svojom. (viď ďalšia strana). Zároveň sme tento žalm preformulovali do spoločnej rodinnej modlitby a modlíme sa ho každý deň nad našou rodinou. Dodržiavame všetky preventívne opatrenia, nosíme rúška a umývame si často ruky. Ale zároveň veríme, že modlitba je naša najlepšia ochrana.

Autor: Ivana Hauskrechtová <https://zastolom.sk/bozie-slovo-v-boji-proti-strachu/>

ŽALM 91

Božia ochrana

Kto býva v úkryte Najvyššieho,

odpočíva v tóni Všemohúceho,

nech povie Hospodinovi: „Moje útočisko
a moja pevnosť je môj Boh, v ktorého dúfam.

On ťa vyslobodí

z osídla lovca
a zo zhubného moru.

Perutou(krídlo)m svojím
ťa prikryje, útočisko
nájdeš pod jeho krídlami.

Jeho pravda je štítom
a pancierom.

Príšery nočnej nemusíš sa báť,
ani šípu, čo letí vo dne,

ani moru, čo sa prikráda v tmách,
ani nákazy, čo pustoší napoludnie.

Keby ti po boku padli tisíce
a desaťtisíce po pravici,
teba to nezasiahne.

Len čo otvoriš oči,
uzrieš odplatu
bezbožných.

Lebo твоjím útočišťom je Pán,
za ochrancu
si si zvolil Najvyššieho.

Nič zlé sa ti nestane,
nijaká pohroma sa k tvojemu
stanu (domu) nepriblíži.

Veď on svojim anjelom
prikáže, aby ťa chránili
na všetkých твоjich cestách.

Na rukách ťa budú nosiť,
aby si si neudrel nohu
o kameň.

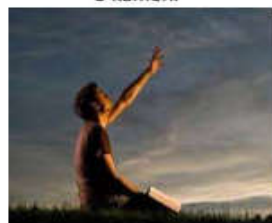
Budeš si kráčať po vretenici
a po zmiji, leva i draka rozšliapeš.

Vyslobodím ho,
lebo sa ma pridrža,

ochrániť ho,
lebo pozná moje meno.

Keď ma bude vyzývať,
odpoviem mu,

v súžení budem s ním,
vytrhnem ho a oslávim.

Obdarím ho dlhým životom
a ukážem mu svoju spásu.

Emauzskí učenici - Lk 24, 13-35

Dnešná nedeľa nám prináša jeden z najkrajších príbehov Nového zákona. Jeho autorom je sv. Lukáš, lekár, ktorý sa stal kresťanom pár desaťročí po prvej skutočnej Veľkej noci slávanej Ježišom. Lukáš svoje evanjelium píše vo Filipách, teda v bohatom meste, ktorého veriaci boli veľmi štedrí a pomáhali (ako jediní) aj sv. apoštolovi Pavlovi pri jeho evanjelizačných aktivitách. Lukáš mal vo Filipách k dispozícii veľkú knižnicu s klasickou literatúrou a určite mnohé diela poznal. Kresťania boli v tom čase pod útlakom rímskeho cisára Domiciána (* 51 - † 96) Kniha Zjavenia apoštola Jána ho nazýva beštiou. Kresťania boli diskriminovaní, vylúčení zo spoločnosti a mnohí odpadli od spoločenstva Cirkvi, a vrátili sa k pohanskému spôsobu života, ktorý zvlášť toto krásne antické mesto štedro ponúkalo. Prichádza teda medzi kresťanov únava, vyčerpanie z nasledovania hodnôt, pre ktoré sú prenasledovaní, a tak sa rodí otázka: *„Je možné opäť sa stretnúť so Vzkrieseným tak, ako sa kedysi s Ním stretli apoštoli? Alebo sa dnes musíme uspokojiť iba s tým, že veríme ich svedectvu?“*

Lukáš nám môže byť sympatický, pretože tak ako my, ani on nikdy nestretol Ježiša osobne. Aj on iba počul to, čo rozprávali apoštoli. Skúsme preto čítať nasledujúci úryvok nie ako príbeh z historickej kroniky, ale ako podobenstvo o jeho osobnej skúsenosti, ako niečo, čo Lukáš zažil a čo nás pozýva, aby sme to zažili aj my. Navyše, všimnime si, že do Emauz idú dvaja učenici. Jeden sa volá Kleopas a druhý je bez mena. Ten bez mena môže byť opis duchovnej skúsenosti Lukáša. On sa takto stretol so Vzkrieseným a ponúka nám, aby sme sa aj my takto mohli stretnúť s Ním, aby sme namiesto mena toho druhého učenika mohli vložiť svoje meno.

V ten deň išli dvaja z Ježišových učeníkov do dediny zvanej Emauzy, ktorá bola od Jeruzalema vzdialená šesťdesiat stadií, a zhovárali sa o všetkom, čo sa prihodilo. Ako sa tak zhovárali a spoločne uvažovali, priblížil sa k nim sám Ježiš a išiel s nimi. Ich oči boli zastreté, aby ho nepoznali.

Kto sú títo dvaja učenici? Dvaja, ktorí boli Ježišovými priateľmi; dnes by sme mohli povedať ľudia, ktorí si urobili formačné kurzy, ktorým bola zverená dôvera, ktorí boli otvorení a ochotní k spolupráci. Majú však krízu, sú sklamaní a sú presvedčení, že už sa nedá očakávať nový svet, ktorý síce bol ohlásený, ale neprišiel. Taká je aj situácia spoločenstva kresťanov, v ktorej žije Lukáš a povedzme, že je to aj situácia Cirkvi dnes. Aj my dnes vidíme, že mnohí opúšťajú Cirkev. Mnohí vo Filipách sa vysmievali kresťanským nádejam. Apoštol Peter o jednom takomto výsmechu píše vo svojom liste: *„Predovšetkým vedzte, že v posledných dňoch prídu s posmechom posmievači, žijúci podľa svojich žiadostí, a budú hovoriť: „Kde je ten jeho prisľúbený príchod?“ Ved' odvtedy, ako zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako to bolo od počiatku stvorenia.“* (2Pt 3,3). Tí, čo odchádzajú hovoria: *„Lepšie je zamestnávať sa praktickými vecami tohto života.“* Tak ako dvaja učenici do Emauz, tak aj mnohí kresťania z komunity, v ktorej žil Lukáš, odchádzali za svojimi pôvodnými

povinnosťami a radosťami. A povedal by som, že je to presne to, čo sa deje aj v dnešnej Cirkvi. Mnohí strácajú nádej a odchádzajú, lebo čakali viac.

Emauzskí učenici sa cestou zhovárali. Grécke sloveso použité v evanjeliu skôr hovorí, že sa hašterili. Ako to? Sú predsa priatelia! Áno sú, ale je dôvod hašteriť sa, pretože obaja sú znechutení, sklamaní. Nie sú šťastní, že opustili komunitu apoštolov, a preto sa hašteria, pričom každý z nich hľadá dôvod vlastného sklamania. Tak je to aj dnes – aj dnes sa vzdialime zo spoločenstva, pretože sa nám tam niečo nepáči, pretože niečo sa nemalo stať a stalo sa, alebo naopak. Potom sa hľadá vinník a hašterí sa. Vina sa pripíše na tých, čo nechceli nič meniť alebo opačne, na tých, ktorí chceli niečo vylepšiť. Vtedy sa ľahko sa zrodí sklamanie a odchádza sa, avšak takýto odchod nedáva radosť. Je to ako by si boli bývali povedali: *„V poriadku, naša skúsenosť skončila zle. Teraz sa musíme vysporiadať s našou horkosťou. Nehľadájme riešenia, ktoré neexistujú, zabudnime na to a poďme svojou cestou“*.

Veľa krát, keď veci nejdú dobre, hľadájú sa vinníci: Kto sa pomýlil? Kto je vina? - pretože tak môže pocit horkosti a nespokojnosti vyfúknuť cez neho ako cez ventil. Rovnako dnes: sú niektorí kresťania, ktorí nie sú spokojní, možno sú aj veľmi šikovní, ale opustili spoločenstvo, lebo sú sklamaní. Odišli od rodiny alebo spoločenstva kresťanov, ale stále nie sú spokojní a neustále potrebujú niekoho obviňovať, poukazovať na situácie alebo na osoby, ktoré spôsobili ich prvotné sklamanie. Pozitívom týchto sklamaných ľudí je skutočnosť, že sú citliví na bolesť. Pretože ak by neboli citliví na bolesť, znamenalo by to, že nikdy nemilovali príčinu, ktorá ich zranila. Ak by boli bývali od začiatku ľahostajní, ľahko by sa upokojili a prispôbilibi novým podmienkam.

Ako sú naši dvaja učenici na ceste preč z Jeruzalema, priblížil sa k nim Ježiš. Je prítomný po ich boku, ale ich zrak bol zastretý a nespoznali ho. Sme to aj my - tí dvaja, ktorí naďalej máme radi kresťanskú komunitu, ale zároveň sme nahnevaní, pretože veci nejdú tak, ako by sme očakávali. A teda zostávame sami a zabúdame, že Ježiš je vedľa nás – pretože On tu je (!), ale sú to naše oči, ktoré sú neschopné vidieť Ho.

I spýtal sa ich: „O čom sa to cestou zhovárate?“ Zastavili sa zronení a jeden z nich, menom Kleopas, mu povedal: „Ty si vari jediný cudzinec v Jeruzaleme, ktorý nevie, čo sa tam stalo v týchto dňoch?“ On im povedal: „A čo?“ Oni mu vraveli: „No s Ježišom Nazaretským, ktorý bol prorokom, mocným v čine i v reči pred Bohom aj pred všetkým ľudom; ako ho veľkňazi a naši poprední muži dali odsúdiť na smrť a ukrižovali. A my sme dúfali, že on vykúpi Izrael. Ale dnes je už tretí deň, ako sa to všetko stalo. Niektoré ženy z našich nás aj naľakali. Pred svitaním boli pri hrobe, a keď nenašli jeho telo, prišli a tvrdili, že sa im zjavili anjeli a hovorili, že on žije. Niektorí z našich odišli k hrobu a zistili, že je to tak, ako vraveli ženy, ale jeho nevideli.“

Skúsme si predstaviť, ako by sme sa my na mieste Ježiša prihovorili týmto dvom učeníkom, ktorí odchádzajú z Jeruzalema. Myslím, že mnohí z nás by sme zvolili veľmi jasnú reč a povedali by sme: *„Mýlite sa, čo Vám to chodí po rozume! Vráťte sa*

do Jeruzalema.“ Kristus však použije inú pedagogiku: Pripojí sa do spoločenstva vedľa zranených, roztrpčených osôb, pretože vie, že Ho milovali, a preto sú teraz sklamaní. Potom chce, aby mu oni sami povedali dôvod, pre ktorí sú sklamaní. Doslovne sa ich pýta: *„Aký je to druh slov, ktorými sa tu medzi sebou hašteríte?“* Aj my sme vedľa bratov, ktorí sa vzdialili od nášho spoločenstva a sú sklamaní, zhorknutí, lebo sa medzi nami stalo niečo, čo ich zarmútilo. Sú to osoby, ktoré milujú Cirkev a Krista, nie tí, ktorí nikdy neboli vnútorne spojení s vierou, ktorí sú povrchní a ľahostajní. Nie! Ak sú to osoby, ktoré milujú a ktoré pocítili horkosť, lebo videli padat' svoje sny a tak odchádzajú, potom pri stretnutí sa s týmito osobami, si aj my musíme osvojiť Ježišovu pedagogiku, t.j. najskôr nechať vyjaviť ich smútok. Skutočne, evanjelista hovorí, že sa zastavili, boli zronení a Ježišovi dokonca odpovedajú dost' nezdvorilo: *„Ty si jediný cudzinec, ktorý nevie, čo sa deje? Kde to, prosím ťa, žiješ?“* Je to presne to, čo sa pýtajú tí, ktorí sa vzdialili od Cirkvi. Hovoria: *„Nevidiš, čo sa deje vo svete? Nevidiš, čo sa deje v Cirkvi, ktorá sa neotvára novým návrhom, aby tak urobila kroky zlepšenia? Kde to žiješ? Otvor si oči!“* Túto bolesť, ktorú zakusujú osoby zamilované do Krista, treba nechať vyjaviť.

Keď sa trošku upokojili, začínajú vysvetľovať Ježišovi, čo zažili, pričom všimnime si, že prakticky recitujú slová, ktoré sme neskôr prijali do formuly vyznania viery. Pri slovách „bol ukrižovaný“ zosmutnejú. Prečo? Preto, lebo pre antického človeka byť ukrižovaný znamená nielen zomrieť na kríži, ale aj byť prekliaty Bohom - tak, ako to hovorí Písmo. To ich najviac roztrpčuje! Oni poznali Ježišov život, vedeli o všetkom tom, čo pekné a dobré Ježiš vykonal, to, že bol skutočne spravodlivý. No chýba im viera vo vzkriesenie. Keď táto viera chýba, porážky zostávajú porážkami a život končí smrťou, a je to iba jedna veľká tragédia.

Počujeme, ako medzi sebou diskutujú: *„My sme dúfali, že on vykúpi Izrael.“* To je prvá chyba, ktorej sa dopúšťajú. Očakávajú víťazného Mesiáša a nenechávajú sa ani len vyrušiť zo svojich predstáv. Ježiš hovoril o Božom kráľovstve, ale nie o takom, aké mali oni vo svojej hlave. Očakávajú vzkriesenie mŕtveho Izraelského kráľovstva. Hľadajú moc, aj keď Ježiš hovoril o službe. Teda videli, ako sa zrútili ich sny. Toto je prvý dôvod ich sklamania. Povedali by sme, že aj dnes mnohí, ktorí opúšťajú kresťanské spoločenstvo, tak robia preto, lebo nevideli uskutočnenie svojich nádejí. Napríklad, keď počujeme povedať: *„Načo je dobré zostať v kresťanskom spoločenstve a modliť sa, keď musím vyriešiť konkrétne problémy ako všetci ostatní. Čo mi pomôže chodiť do kostola?“* Hľa, tu je prvá chyba. Preto sa spýtajme samých seba: *„Zhodujú sa naše túžby s tými, ktoré sú v Božom kráľovstve?“* Môže sa totiž stať, že naše sklamania majú pôvod práve v tom.

Potom naši dvaja učeníci pokračujú v diskusii a hovoria: *„Niektoré ženy z našich nás aj naľakali. Pred svitaním boli pri hrobe, a keď nenašli jeho telo, prišli a tvrdili, že sa im zjavili anjeli a hovorili, že on žije.“* Druhá chyba, ktorú robia, je táto: Niekoľko

začal vidieť, ale oni si radšej zvolia možnosť už tomu viac neveriť. Pomyslime na situáciu v Cirkvi tak, ako ju dnes zažívame my. Niektorí začínajú vidieť budúcnosť, a naopak, niektorí iní sa vzdávajú bez nádeje, lebo sa mu už viac nechce ani overiť, čo vlastne hovorí - nechce vedieť, či proroci, ktorí sú dnes prítomní v spoločenstve a už videli budúcnosť plnú nádeje a krásy, majú posolstvo aj pre nich. Bez overenia sa oddelia a ich nádeje sa rozplynú.

Ďalej hovoria: „Niektorí z našich odišli k hrobu a zistili, že je to tak, ako vraveli ženy, ale jeho nevideli.“ To je už tretia chyba, ktorej sa dopustili. Oni dvaja sa vzdiali, pritom všetci ostatní zostali v Jeruzaleme, aj keď ani oni zatiaľ Vzkrieseného nevideli. Hľa, spoločenstvo ako také pokračovalo v hľadaní svetla a nádeje, ale naši dvaja učeníci odišli. Počúvajte, ako Ježiš postupne otvorí myseľ a srdce dvoch učeníkov:

On im povedal: „Vy nechápaví a ťarbaví srdcom uveriť všetko, čo hovorili proroci! Či nemal Mesiáš toto všetko vytrpieť, a tak vojsť do svojej slávy?“ A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo.

Ježiš svojou prvou otázkou umožnil dvom sklamaným učeníkom vyjaviť dôvody, ktoré ich sklamali, ale vyjaval im aj chyby, ktorých sa dopustili. Používa pritom tvrdé slová: „nechápaví, ťarbaví srdcom“ – aby im dal pochopiť, čo mu to vlastne vravia. Je to Ježišova výčitka. Ale potom aj vysvetľuje dôvody, pre ktoré sa dostali do tohto stavu horkosti. Nachádzajú sa tam, kde sú, pretože zabudli čítať udalosti, ktoré zažívali vo svetle Božieho Slova. Teraz im Ježiš otvára myseľ pre pochopenie Písma a, počnúc od Mojžiša, im interpretuje, čo sa to vlastne stalo. Udalosti, o ktorých rozprávajú, zostávajú tie isté, ale zorný uhol, z ktorého sa na ne pozerá už nie je daný podľa ľudských kritérií, ale podľa Božieho slova, a preto sa úplne zmení ich význam. Vtedy je možné chápať, že aj dramatické udalosti vstupujú do Božieho plánu – ak sú čítané podľa Božieho Slova. Keďže nepochopili Písmo, nevidia to, čo sa stalo Božím pohľadom, ale iba svojím ľudským. Preto ich Ježiš nazýva nechápavými a ťarbavými srdcom. Cesta kríža je nepochopiteľná, ak sa vidí cez zorný uhol hodnôt tohto sveta. Je to zlyhanie; ale z pohľadu Boha, iba život, ktorý je darovaný je skutočne vydarený! Teraz prichádza okamih, v ktorom sa obom otvoria oči a uvidia Vzkrieseného.

Tak sa priblížili k dedine, do ktorej šli, a on sa tváril, že ide ďalej. Ale oni naň naliehali: „Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už schýlil!“ Vošiel teda a zostal s nimi. A keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb a dobrorečil, lámal ho a podával im ho. Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho. Ale on im zmizol. Tu si povedali: „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ A ešte v tú hodinu vstali a vrátili sa do Jeruzalema. Tam našli zhromaždených Jedenástich a iných s nimi a tí im povedali: „Pán naozaj vstal z mŕtvych a zjavil sa Šimonovi.“ Aj oni porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba.

Vzkriesený bol stále po ich boku. Boli to ich oči, ktoré ho doteraz nerozpoznávali. Prišli do Emauz, pričom všimnite si, že evanjelista preskakuje akýkoľvek historický údaj – napr. že stretli svojich príbuzných, že sa pozdravili... nič také! Je to snád' preto, lebo Lukáš nám hovorí to, ako on videl Vzkrieseného a ako sme aj my povolaní vidieť Ho. Deň sa schýlil: Je to hodina, v ktorej sa v komunitách Lukáša slávi Eucharistia. „Lámanie chleba“ je technický termín, ktorým sa definovala Eucharistia. Zdá sa, že tu je výslovná narážka na spoločné slávenie Eucharistie, ktorému predchádzala slávnostná, rozšírená Bohoslužba slova. Videli sme tu peknú homíliu, ktorá vykladá Písmo počnúc od Mojžiša, ktorá rozohrieva srdce a následne, keď sa „láme chlieb“, hľa, oči sa otvoria a spozná sa prítomnosť Vzkrieseného: v chlebe a víne. Je to prítomnosť „celého“ (úplného) darovaného života. Keď sa rozjíma nad úplným darovaným životom a prijme sa jeho ponuka urobiť podobne, tak sa zakúsi, že je to pravda. Aj my môžeme mať s tým skúsenosť. Keď počúvame Božie slovo, ktoré rozohrieva srdce, hovoríme si: „*Je pravda to, čo počúvame*“; ale až keď sa pozeráme na chlieb ako na život, ktorý bol darovaný, až potom začujeme hlas, ktorý nám povie: „*Darovaný život nekončí v hrobe, ale končí v sláve Božieho života vo Vzkriesení*“. A to je moment rozhodnutia, v ktorom môžeme uvidieť Vzkrieseného. Kto nie je oslovený, dotknutý Písmom, môže si myslieť, že naše presvedčenie je len ilúzia. Ale kto je pripravený Božím slovom, vie, že je to skutočnosť a nie iba zdanie. Naši dvaja učenici si hovoria: „*Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?*“ Nečudujú sa, že ho predtým nevideli svojimi očami. Až neskôr zažili okamih, v ktorom sa im otvorili oči - keď prešli od konzumu k pochopeniu úplnosti vlastného darovania sa. V tomto okamihu sa stávajú apoštolmi. Vracajú sa naspäť do spoločenstva, aby ohlásili bratom svoju skúsenosť so Vzkrieseným a spolu s nimi vyznávajú svoju vieru: „*Pán naozaj vstal z mŕtvych.*“ Nuž a toto je, mohli by sme povedať, výrok, s ktorým sa zakončuje Eucharistické slávenie každej Veľkonočnej liturgie, ba každej nedele.

Autor: Fernando Armellini https://www.youtube.com/watch?v=PlieLe_uLfw

Preklad: ThLic. Marek Iskra. Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>

Ďakujem tým, ktorí prispeli počas uplynulej nedele na chod farnosti, alebo využili „e-Zvonček“. Ďakujem za milodar 200 €, ktorý prišiel počas uplynulého týždňa práve touto formou na účet farnosti. Tí, kto máte inštalované aplikácie elektronického bankovníctva vo svojich mobilných telefónoch, môžete využiť QR kódy vytlačené nižšie. Sú prednastavené na darovanie sumy vo výške 2 €, avšak sumu môžete zmeniť podľa Vašich možností. Ďakujem za Vašu podporu!

„e-Zvonček“

← Priechod: SK57 0900 0000 0000 5018 2412

Baláže: SK84 0900 0000 0003 0451 6508 →

Farský infolist nájdete v kostole a oboch predajniach potravín v Priechode, alebo na stránkach www.priechod.sk. Tlačená verzia vyšla s nákladom 150 ks. Ak máte záujem o zasielanie oznamov e-mailovou formou, prosím ozvite sa na adresu priechod@fara.sk. RKFÚ Sedembolestnej Panny Márie, 97611 Priechod 324. Tel: 048/4189131